

растели около блатото. Веднѣжъ, като се показала отъ водата, тя видѣла една птичка, която седѣла на храстѣто и съ удивленіе слушала нейното пѣние.

„Колко хубаво трѣбва да е горѣ на върха!“ — помислила си рибката. „Колко хубави цвѣтя и дървета! Колко щастлива трѣбва да е тази птичка, че може свободно да хвърчи по въздуха, да скача по зеленитѣ клончета, и тѣй хубаво да пѣе! Ахъ, колко несчастни сме ний рибкитѣ! Ний постоянно трѣбва да стоимъ въ водата и неможемъ нито да хвъркнемъ, нито да пѣемъ. Наистина, лошо се живѣе въ това блато! Азъ бихъ искала да бѣдѣ като тази птичка.“

Тѣзи мисли не давали спокойствие на рибката: все по мъчно ѝ ставало. Съ гнѣвъ тя плавала напредъ и назадъ, и не искала да играе съ своитѣ другарки, както правѣла по напредъ. Не се вече радвала и на трохичкитѣ, които дѣцата хвъртали въ водата.

„Не, казала веднѣжъ рибката, азъ не можъ по вече да живѣя въ това блато; азъ искамъ да се наслаждавамъ, както птицитѣ. Азъ не искамъ нѣщо по вече отъ тѣхъ. Азъ искамъ да излѣза отъ тази лоша вода, искамъ да се възкача на клончетата на тѣзи хубави дървета, искамъ да съмъ на зелената трѣва и да се грѣя на слънце.“

Казано и свършено. Съ голѣма мъка рибката изскочила на брега и била много щастлива, като дошла на зелената морава. Съ радостъ гледала тя на дърветата, храсталацитѣ и на птицитѣ, които съ пѣсни кацали на тѣхнитѣ клончета и си казала: „Почакайте, мили птички, скоро ще дойда и азъ при васъ и весело ще ни бѣде тогава!“

Но, несчастната рибка много се излѣгала. Тя така се умарлушила и ослабижала, щото едвамъ можела да се движи. Когато изгрѣло слънцето, росата по трѣвата изсъхнала и горѣщитѣ лъчи на слънцето парили гръбътъ ѝ; тя се усѣтила твърдѣ несчастна и си помислила, че скоро ще умрѣ.